

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **A. B., narozen x**
státní příslušník x
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké
policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Křižíkova 8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206840-18/ČJ-2020-010023-ZZC,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206840-18/ČJ-2020-010023-ZZC, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

27. 8. 2020 a dále doplněnou ustanoveným zástupcem podáním odeslaným nepodepsaným emailem dne 21. 9. 2020 a následujícího dne potvrzeným prostřednictvím datové schránky zástupce, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2020, č. j. KRPS-206840-18/ČJ-2020-010023-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla, že se žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky, ve znění účinném od 1. 7. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem jeho předání podle Dohody mezi vládou České republiky a Rakouskou spolkovou vládou o předávání a přebírání osob publikované pod č. 1/2004 Sb.m.s. (dále jen „Dohoda“) s tím, že se doba zajištění stanoví na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. od 20. 8. 2020 do 19. 9. 2020.

2. Žalobce po doplnění žaloby ustanoveným zástupcem s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, namítá, že považoval-li NSS v uvedeném rozsudku za nepřijatelné odůvodnění vedlejšího výroku o délce trvání zajištění větou „*Tímto rozhodnutím byla cizinci stanovena doba zajištění na 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, tak, aby bylo uskutečnitelné vyhoštění v době trvání zajištění.*“, tím spíše nemůže obstát napadené rozhodnutí, v jehož odůvodnění jakékoliv důvody pro zvolenou délku zajištění zcela absentují. Chybějící odůvodnění doby zajištění žalobce považuje za zcela neakceptovatelné a připomíná, že řádné odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí je základním předpokladem pro poskytnutí efektivní soudní ochrany práv účastníků řízení, neboť jen na základě znalosti důvodů přijatého rozhodnutí mohou účastníci formulovat své konkrétní výhrady (žalobní body). Žalobce tak napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalovaná ve vyjádření rekapituluje obsah správního spisu a shrnuje argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. K uplatněnému žalobnímu bodu konstatuje, že při zajištění žalobce postupovala v souladu s platnými právními předpisy. Ze správního spisu podle ní vyplývá, že její rozhodnutí vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu a má veškeré nezbytné formální i obsahové náležitosti. V napadeném rozhodnutí se vypořádala s veškerými otázkami a žalobce nebyl krácen na svých právech. Žalovaná proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 21. 8. 2020), osobou k tomu oprávněnou a že (po včasné doplnění ustanoveným zástupcem) obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť požadavek na ústní jednání nebyl účastníky vznesen (viz § 172 odst. 5 větu druhou zákona o pobytu cizinců).
5. Součástí předloženého správního spisu je též napadené rozhodnutí, jímž byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání podle Dohody s tím, že se doba zajištění stanoví na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody, tj. od 20. 8. 2020 do 19. 9. 2020. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná vysvětlila, na základě jakých skutkových zjištění podle ní přicházelo v úvahu zajištění žalobce za účelem předání podle Dohody do Rakouska a proč bylo třeba žalobce omezit na osobní svobodě, aniž by bylo možné uložit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Pak již ovšem následovalo poučení, aniž by bylo jakýmkoliv způsobem byt jen naznačeno, proč byla zvolena právě 30denní doba zajištění, a nikoliv doba kratší. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje v této souvislosti pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

úvodní citaci použitých právních předpisů, v daném případě § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něž vyplývá možnost zajištění zletilého žalobce až na 180 dnů.

6. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
7. Podle § 129 odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince.
8. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
9. Ze shora citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že stanovení doby zajištění je povinnou součástí rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání, přičemž tato doba musí být žalovanou stanovena jen v nezbytně nutném rozsahu, a to v závislosti na předpokládané složitosti přípravy takového předání. Jaká doba je doba nezbytně nutná, není jednoznačně dáno a je třeba individuálně posoudit aktuální situaci konkrétního cizince i dosavadní zkušenosti žalované s realizací předání v jiných, srovnatelných případech. Přitom nepochybně může reálně existovat spor o přiměřenost stanovené doby zajištění, která by neměla přesahovat rozsah, jenž je nezbytně nutný. I kdyby žalovaná byla snad přesvědčena, že omezení osobní svobody na dobu 30 dnů je krátké, žalobce takové přesvědčení nemusí sdílet a může být přesvědčen o tom, že předání lze realizovat třeba již v jednom týdnu. Je tedy nutné trvat na tom, aby žalovaná v napadeném rozhodnutí alespoň stručně nastínila své úvahy, proč považuje za nutné omezovat osobní svobodu žalobce po celých 30 dnů, neboť bez vysvětlení jejích úvah nemůže být napadené rozhodnutí ani přesvědčivé pro žalobce, ani přezkoumatelné pro soud.
10. Žalobce zcela přiléhavě odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, jenž se sice týká případu zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, nicméně co do požadavku na odůvodnění stanovené doby trvání zajištění jsou jeho závěry obecně platné. NSS zde v odst. 13 až 15 konstatoval následující východiska, jež dopadají i na věc žalobce:

„Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03, bod 79, přístupný na <http://echr.coe.int>). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Řádně odůvodněny musí být všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Tím spíše tehdy, jestliže stanovení doby trvání zajištění je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004-92, publ. pod č. 430/2005 Sb. NSS, srov. též rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79).

Ačkoliv § 168 zákona o pobytu cizinců stanoví, že na řízení dle § 124 téhož zákona se nevztahují ustanovení správního řádu o správním řízení, zdejší soud dovodil, že tato výluka se netýká úpravy formálních náležitostí správního rozhodnutí upravených v § 67 až § 70 správního řádu (rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, publ. pod č. 2129/2010 Sb. NSS). V odůvodnění rozhodnutí tak musí být především uvedeno, z jakých skutkových zjištění správní orgán vycházel, jinými slovy v jakých skutečnostech má vedlejší ustanovení výroku oporu (§ 68 odst. 3 správního řádu). Správní rozhodnutí, které neobsahuje žádnou skutkovou a právní úvahu, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Takovéto odůvodnění totiž nemůže plnit svoji základní funkci, jíž je sdělit účastníkům řízení, na základě jakých konkrétních skutkových a právních důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku. Výrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřípustná (viz rozsudek č. j. 2 As 19/2004-92, cit. v bodě [14] shora). Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010-73, ve věci Občané brněnské aglomerace proti dálničním průtahům svým městům, bod 31).“

11. K uvedené citaci nemá soud v zásadě co dalšího dodat. V nynější věci je zcela evidentní, že žalovaná žádným způsobem nevysvětlila, proč žalobce omezila na osobní svobodě na dobu 30 dnů a proč v tomto případě nepostačovala doba kratší. Tím v zásadě též znemožnila žalobci, aby si na délku trvání jeho zajištění učinil konkrétní názor a v případě neztotožnění se s úvahou žalované mohl vznést konkrétní argumenty, proč považuje eventuální žalovanou zvolená kritéria či jim přidělenou váhu za nesprávné. V dané věci skutečně pro případ nesouhlasu s délkou zajištění žalobce mohl jen vznést námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, přičemž tuto námitku musí soud vyhodnotit jako plně opodstatněnou, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaná zcela opominula svou úvahu k této otázce předeštit.
12. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že část výroku napadeného rozhodnutí stanovící dobu trvání zajištění je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a musí být proto zrušena. Jelikož však bez výroku o délce trvání zajištění nemůže napadené rozhodnutí obstát jako celek, soud přistoupil na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ke zrušení napadeného rozhodnutí jako celku. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalované k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

14. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí věci včetně první porady s klientem a sepsání doplnění žaloby – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, k čemuž je třeba přičíst náhradu za 21 % DPH podle § 35 odst. 9 věty druhé s. ř. s. ve výši 1 428 Kč. Celkem tedy ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. září 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce